

Ombat

Meestal weten wij niet meer wat wij hier eigenlijk kwamen doen, op het moment dat we eraan begonnen. En terwijl we bezig zijn, vragen we het ons vaak wanhopig af. Het is misschien pas op het einde dat je soms vaag het gevoel hebt: Aah ja! Dat ben ik hier dan waarschijnlijk komen doen.

Ik had bisschop kunnen worden.
Ik had alles in huis om een goeie bisschop te worden.
Mijn moeder was parelduikster.
Wilskracht erfde ik van haar, het talent om mijn ogen open te houden en mijn mond dicht, wat er ook gebeurde.
En mijn vader was een hoogtewerker.
Die maakte pylonen.
Omdat hij een goed evenwichtsgevoel had, en te stom was om zijn boterham op de begane grond te verdienen.
Domheid, het soort domheid waarop hoogmoed gedijt, van onschatbare waarde voor een bisschop.

Bénicao kwam hier eens binnen met een zinken emmer in zijn hand.
Hij zegt tegen mij: 'Er zijn 57 miljoen Brazilianen op de wereld', zegt hij, of ik weet wat dat betekent - hij is Braziliaan.
Ik zeg: 'Nee.'
'Dat wil zeggen dat ik één 57 miljoenste ben.
Eén 57 miljoenste van iets,
dat is niks.
Ik ben niks!
Ik heb zand uitgeteld', zegt hij, en hij zet zijn emmer neer.
'57 miljoen korrels.
Kijk daar maar eens in.
Denk daar maar eens over na.'
Nu kon je inderdaad de bodem hier en daar nog zien.
'Maar Bénicao, als mens ben je toch per definitie één 5 miljardste', zeg ik - ... van de totale mensheid.
'Bij u ligt dat anders', zegt hij,
'gij komt uit Finland.'
En weg was hij,
mij,
zoals meestal,
achterlatend met de vraag
'Moet ik nu iets doen?'

Laat ik u droog een aantal feiten mededelen
Mijn naam is Ørgen.
Ørgen Massanen.

Ik ben de enige zoon van de grootindustriële Mikka Massanen.
En de enige mislukking ook van die man - alhoewel.
Hij was de eerste Fin die eraan dacht om in het Braziliaanse
binnenland bauxiet te gaan delven.
Dat was in '27.
Iedereen zei toen dat hij zot was.
En dat was hij ook.
Want er is geen bauxiet in het Braziliaanse binnenland.
Nu nog altijd niet.
Maar hij kocht een schop en een stuk grond op de achttiende
breedtegraad, hij stak die schop in dat stuk grond en hij
haalde tonnen diamant boven.
In Finland werd over niks anders meer gesproken in die dagen.
Temeer omdat hij voordien een simpele hoogwerker was
geweest die elektriciteit van de waterkrachtcentrales langs de
Kemioko naar Tornio bracht en naar Rovaniemi en al die
andere steden waar ze op elektriciteit zaten te wachten.
In '28 werd ik geboren.
Maart '28. In het teken van de vissen. Een veeg teken.
...

Ik heb eens drie meloenpitten op een bedje van natte humus
gelegd, in een schoteltje dat ik op de tafel had vastgeplakt.
Bedoeling was dat ik elke dag exact hetzelfde beeld voor me
zou hebben, tafelblad, schoteltje, humus, pitten, een beeld
waarin alleen het groeien van de meloen bewoog.
Bedoeling was ook dat ik de pitten dagelijks gedurende enige
tijd zou bekijken.
Niet zozeer met mijn ogen dan wel met mijn aandacht.
Er voor gaan zitten en kijkend geen andere gedachte in mij
toelaten dan deze welke de pitten betreffen.
Na verloop van tijd krijgt ge dan, naar het schijnt, een uit sterke
herinneringsbeelden bestaande film in u van het zich uit de
pitten loswroetende leven dat wij de naam 'meloenplant'
hebben gegeven.
En als g'u dan verdiept in het gebaar dat deze plant groeiend
maakt... en nog verder in de stemming die dit gebaar bij u
oproept... en als g'u dan helemaal laat vollopen met deze
stemming, tot er niks anders meer is dan dat,
dan kunt ge,
als het goed is,
daar ergens diep onder
...
het wezen zien zitten
van die plant.
Op een bankje op zo
en enigszins voorovergebogen eventueel.
Meneer meloen zelf zagezegd.
En daar kunt ge dan mee praten.
Naar 't schijnt.

Ik heb 's iemand gekend,
- een heel ander verhaal -
... 's iemand gekend
en die moest mensen vermoorden.
Dat was in de provincie,
een grote dikke vent,
- ik was daar priester toen -
en die kwamen ze soms van zijn bed halen.
Soldaten van de regering.
Moest hij mee.

...

En 's morgens vonden wij de lijken.
Bij een kruispunt en op een hoopke meestal.
Gestikt.

Maar die werd daar zo wanhopig van, die dikke,
dat was een zeer gelovig man, dat hij zich ging geselen op
den duur, en rondlopen met sintels in z'n schoenen en een
onderbroek van pinnekesdraad, werd er gefluisterd.
Nog later begon hij het als daad van barmhartigheid te
beschouwen, dat moorden van 'm, een taak door een God
hem toebedeeld.

In het lijden, zo redeneerde hij, schuilt een louterende kracht.
Het knijpt de mens weg uit de droesem van goesting en
schrik waarin hij wordt geboren, als een stuk zeep uit een
natte vuist.

Maar het leed kwam altijd ergens vandaan.
Iets of iemand moest het brengen en zich overladen met
schuld, zichzelf in een nog dieper lijden dompelen, daardoor.
Misdadigers werden heiligen op die manier, zij duwden
anderen hoger en zonken zo zelf dieper weg.
Wat mij het meest verontrustte, was dat zijn redenering
mij steekhoudend voorkwam.

Bénicao kwam hier eens binnen.

Hij zegt: 'Haar!'

zegt hij,

'een gemiddeld mensenhaar,

dat groeit tegen een snelheid van nul komma zeven
centimeter op drie weken.

Dat is 138 miljoenste millimeter per uur. Ja?'

Ik zeg 'Ja'.

'Nu zitten er op één hoofd gemiddeld 160 duizend haren,
en er zijn 5 miljard mensen op de wereld, zegt gij, dat wil dus
zeggen dat, als ik de haargroei capaciteit van de hele wereld
zou concentreren op één mensenhoofd, waarop bovendien
slechts één haar groeit, dat dan dat haar uit die kop zou
schieten tegen een snelheid van 1.110 miljoen km per uur.'

...

‘Nu,
de mens draagt zijn haar op gemiddeld acht centimeter lengte.
Mannen en vrouwen door mekaar, over de hele wereld
genomen, kletskoppen meegerekend, acht centimeter.
Dat wil dus zeggen dat wij, om dat ene haar op acht
centimeter te houden, dat wij daar elke 57 miljoenste van een
seconde een knip in moeten geven.
Elke 57 miljoenste van een seconde, realiseert g’u wat dat is?’
Ik zeg: ‘Nee’.
‘Nu zijn er slechts 200 miljoen kappers op de wereld, en die
staan gemiddeld een uur of drie per dag effectief te knippen.
Dat gaat dan wel tegen twee of drie knippen per seconde en
veertig tot zestig haren per knip, maar de stukjes die eraf gaan
die zijn vaak niet meer dan een paar millimeter... omdat die
mannen meer dan de helft van de tijd aan het bijknippen zijn.
En nu komt het!
Vermenigvuldigt gij nu eens:
die paar millimeter
met die zestig, van die haren per knip,
met die drie, van de knippen per seconde,
met drieduizend zeshonderd van de seconden die er in een
uur zitten,
met nog eens drie, van de uren per dag die ze werken,
en met die 200 miljoen van de kappers die er zijn,
dan komt ge op een waarde van:
7 punt 77 met daarachter zestien nullen.
Zestien nullen!
Dat is te weinig.
Dat komt neer op één knip om de 94 miljoenste van een
seconde, dat is ettelijke knippen per seconde te weinig.
Dat wil dus zeggen dat binnen vijftig jaar de hele oppervlakte
van de aarde bedekt zal zijn.
Oceanen, woestijnen, gebergten, alles, alles, alles,
integraal bedekt met een laag van anderhalve kilometer dik.
Binnen vijftig jaar.
Anderhalve kilometer.
Haar!’
Ik vraag of ik hem een plezier kan doen met een kom soep.
Hij kijkt mij onbewogen in de ogen en zegt: ‘Ja’.
‘Denkt ge dat mijn berekeningen kloppen?’, vraagt hij als hij
zijn soep op heeft.
Ik kijk hem onbewogen in de ogen en zeg: ‘Ja’.
‘Hoe komt het dan’, zegt hij, ‘dat de haren hier nu al niet
langs ramen en deuren naar buiten groeien?’
Ik zeg:...
‘Ik had het daarstraks’, zegt hij, ‘over 1.110 miljoen km per
uur.
Dat is sneller dan het licht.
Volgens de relativiteit gaat ge dan achteruit in de tijd.
Dus dat ene haar groeit in feite in de tegentijd,

in de tegenruimte,
op de tegenwereld,
bij de tegenmensen.
Daar zitten ze momenteel met de gebakken peren, maar
buiten mij is er hier praktisch niemand die dat weet'.
En weg was hij weer,
mij zoals meestal achterlatend met de vraag
'Moet ik nu iets doen?'

Nog zoiets!
De Manillakrab,
die ontwikkelde in de loop van de revolutie een schaar,
dermate groot en gevaarlijk dat zij zich ermee kon verdedigen
tegen alle mogelijke bedreigingen uit een normaal
Manillakrabbenbestaan.
Maar het ding zit haar in de weg bij 't voortplanten
en de Manillakrab,
zij stierf uit.

Als ik zoiets lees denk ik ook altijd
'Moesten wij nu niks doen?'

Hij wachtte meestal de middag af, die dikke waar ik het
daarstraks over had, hij kwam altijd op voorhand, had men
mij gezegd, maar hij wachtte meestal de middag af.
Dan sliep iedereen, anders riepen ze van alles.
'Tombao!'
'Tombao banduk!'
Zelfs de kinderen riepen het, snotneuzen, amper een vuist
hoog.
Ze wisten niet eens wat het betekende, maar hun baldadige
lachjes vreten zich een weg naar zijn in vet verzonken hart,
en schaamte teisterde hem...

Ik zag hem komen, sloffend over dat harde stuk aardeweg
dat liep van het barakje waarin hij sliep en at, naar Alpin, het
tot stadje uitgegroeide dorp waarin hij zijn leven sleet.
Niets bewoog.
Er was alleen het zinderen van de lucht met daarin een verre
arend, op zoek naar thermiek

Tombao Banduk!
Man die zichzelf melkt!

...
Ze zullen hem ooit eens met z'n eigen hebben bezig gezien
zeker, in z'n barakje.

Ik ging plat op m'n snuit voor het altaar liggen, m'n voorhoofd
tegen de ruwstenen vloer van het Santa Maria Annunciada-
kerkje en ik probeerde mij in de diepten van mijn

wezen te verenigen met mijn schepper.
Dat lukte toen al hoe langer hoe moeizamer. Er schoot na
amper een half jaar dat ik daar was niet veel meer over van
Ørgen Massanen, de held uit het seminarie van Obregon,
omdat ik zo indrukwekkend in gebed verdiept kon zitten,
naar het schijnt, en zo prachtig prediken kon met m'n licht
hese geruststellende stem en m'n heldere vrouwenogen.
In geen tijd had ik het tot bisschop kunnen schoppen, als ik
tenminste van mezelf niet was beginnen denken dat ik een
heilige was, en dat ik mij dus een lot moest uitzoeken, een
heilige waardig.
En er was toen in Alpin net een priester vermoord enne...
enfin!

Domheid, het soort domheid waarop hoogmoed gedijt, van
onschatbare waarde voor een heilige.

Er was daar geen hond die kwam kijken hoe mooi ik zat te
bidden.
En ook mijn predikingen vergleden keer op keer naar een
vertwijfeld stamelen van de inderhaast ingekorte tekst.
Een volle kerk. En iedereen zweeg, maar niemand luisterde.
Allemaal zaten ze te wachten tot ik klaar was.
Alsof ik mijn behoefte stond te doen.
Ik hoorde hem binnenkomen, hoorde hem de zijbeuk inlopen.
...
Hij gaf een stamp tegen de biechtstoel.
Een klap als van een baksteen op een doodskist rolde weg en
weer en bleef nog een tijd tussen de gewelven hangen.
Ik probeerde me leeg te maken,
er niet te zijn,
zodat niet ik,
maar de Geest via mij,
iets tegen hem kon zeggen.

In de biechtstoel rook het naar 'm,
zweet,
en een beetje...
pis.

- De nobis quae (kwai) sumus dominio imitari quod
colimus ut discamus et inimicos dilegre. Collocavit me in
obscuris sicut mortuos secu...
- Begin er maar aan paap!
- ...sicut mortuos seculi et anxiatus est super me spiritus
meus in me turbatum et cor meum. Zeg het maar.
- Het zullen er vier zijn.
- Ja. En wie zijn het?
- Wat maakt dat uit? In het rijk der hemelen zijn we toch
allemaal eender.
- Ja. En waarom moeten ze dood?

- Weet ik dat. Het zijn voorbeelden zeker. Vier voorbeelden.
Hoe lang moet ik geselen?
- Ge zoudt kunnen weigeren.
- Huh!?
- Ge hebt mij verstaan.
- Is dit hier een biechtbank of een rechtstoel
Kon Christus weigeren zich aan het kruis te laten...
- Christus was een slachtoffer!
- Ik ben ook een slachtoffer!
- Hoe worden ze gedood?
- Zoals altijd.
- Vindt ge 't moeilijk om daarover te praten?
- Ik knip hun spel eraf en prop dat in hun keel. Ze stikken.
Hoe lang moet ik geselen?
- Ja, en wat zou er gebeuren als...
- Ik heb berouw. Ik moet vergiffenis hebben.
- Ja maar ik kan niet...
- Ge moet! Het is uw job!

'Maneik!

Maneik tè Ombat!

Ik deed het gordijntje opzij en midden tussen de stoelen,
stond daar, wijdbeens met in de gestrekte armen een wapen
schietsklaar, Bénicao.

Dat was toen een manneke van een jaar of tien.

'Maneik tè Ombat!'

Maak u klaar om te sterven... Ombat.

Zo noemden ze die dikke. Ombat!

En met iets van interesse haast draaide die grote Ombat zich om.

En die twee begonnen elkaar zwijgend aan te kijken,
gelijk een gifslang en een konijntje.

Alleen was niet duidelijk wie wat was in die situatie.

En ik zat daar

en niks om te zeggen kwam bij mij op.

Niks om te doen.

Ik zat daar,

leeg te wezen...

Misschien was ik wel het konijntje.

'Ik kom mijn plicht doen, Ombat'

Hij deed niet eens de moeite zijn dunne jongensstem
zwaarder te laten klinken.

'Goed Bénicao! Gij moet uw plicht doen. Dat is heel goed.

Maar die revolver deugd niet.

Ik heb hem een tik gegeven.

Hij ontploft in uw handen'.

'Ge zijt bang, Ombat. Ik ruik het.

Ik ruik de dunne stront van de angst'.

Tien jaar hè!

‘Doe dan uw plicht, Bénicao.’

...

Toen was het weer een tijdlang stil.

- De vorige priester was een varken, maar dat weet gij niet.

- Hij was een goed mens, Ombat.

- Een varken Bénicao, een varken jongen. Hij weigerde mij het sacrament van de biecht. Dat mag hij niet. En hij verkrachtte uw moeder. Mag hij niet. En hij loog tegen u dat uw vader een vermoorde verzetsheld was. Mag hij niet.

- Hoe weet gij dat?

- Bénicao, heel de provincie weet het. Gij zijt de roddel van de eeuw jongen.

- Ge liegt, Ombat. Ik ruik het.

- Een varken, Benicao. Hij weigerde mij het sacrament en trok een pistool. Een man Gods die het vertrouwen in God laat varen voor het vertrouwen in een wapen... Ik heb hem het pistool afgepakt. Hij schoot op mij maar dat ding weigerde dienst.

Omdat God hem tegenhield. Ik heb de loop in zijn mond gestoken. Mij hield God niet tegen, Bénicao.

En toen ging alles ineens heel snel.

Bénicao trok de haan over. Dat wapen ketste.

Krakend kwam Ombat recht.

Dat wapen ketste.

Dat wapen ketste.

Dat wapen ketste.

Gelijk een muur schoof die geweldige Ombat op dat manneke af, die het wapen inmiddels bij de loop had gepakt en er als met een hamertje mee dreigde.

Ik zag Ombat zijn snoeischaar bovenhalen...

Er volgde een korte stille worsteling waarin verloren plots een knip van de schaar, en vlak daarop het onwezenlijke gillen van Bénicao.

Er viel iets op de grond,

iets korts, rozigs.

En dan was er nog zo'n knip, nog zo'n...

...

Duimen!

Dat waren twee duimen die daar lagen zieltogen op de ruwstenen vloer van het met onmenselijk gekrijs gevulde Santa Maria Annuciada-kerkje.

‘Ik heb een goed mens van u gemaakt Bénicao

Een nooit meer schietende mens...’

En toen kwam hij naar mij terwijl hij de snoeischaar aan de zijkant van zijn broek afveegde.

‘Hoe lang moet ik geselen?’

En ik zag Bénicao vol ongeloof naar zijn

gesnoeide handen kijkend.
Ik zeg: 'Totdat ge dood zijt, Ombat.
Totdat ge dood zijt!'
Dat was ikzelf die dat zei.
Niet de Geest in mij.
Ik, de heilige, haatte.

Ik heb mijn leven proberen delen met Bénicao nadien.
Zijn moeder hebben ze moeten opsluiten,
toen hij thuis kwam met zijn duimen los in zijn broekzakken.

Dat zetten ze hier op uw graf als ge dood zijt.
Un Angelo Mecanicamento.
En dan 's nachts, als het donker is, dan komt uw ziel uit uw
lichaam, die zet zich daar voor en die kijkt, naar het bewegen
van de vleugel, niet zozeer met haar ogen dan wel met haar
aandacht.
Die zet zich daar voor en die laat kijkend geen andere
gedachten in zich toe dan deze welke de beweging der
vleugel betreffen.
En dan, na verloop van tijd,
zonder dat zij het zelf door heeft,
vertrekt zij ineens,
uw ziel.
Eerst haar binnenste,
dan de rest.
Na drie weken komt men het van uw graf halen
en wordt het verbrand.
Daarna eet men worst.

Dagen later.
Gejoel, geschreeuw, vreugdekreten in de straten van Alpin.
Ze kwamen uit het straatje links het plein voor de kerk
opgerend en sleepten iets zwaars door het stof.
Kinderen staakten hun spel en renden eropaf.
Vrouwen kwamen naderbij,
de handen afdrogend,
schorten losknopend.
...
Ze hadden hem gevonden in zijn barakje.
Hij leefde nog, maar, alles bloedde.
Zijn handen, zijn hoofd, zijn buik, zijn knieën...
Alles, alles, alles.
Z'n kleren zaten vervezeld tot diep in zijn vlees geranseld,
en toen was daar een man en die gaf hem met een plank een
klap op zijn kruis.
Iemand anders stampte met de hak van z'n laars die neus in
die kop.
Iemand ging zout halen.
Een oud menske stond daar ineens met een vork in haar hand

en ze stak die in zijn linkeroog en liet hem daar zitten, alsof het een aardappel betrof.
Ik heb ze uiteen gejaagd,
ben bij hem neergeknield.
Op een afstand bleven ze staan lijken.
Ombat wendde de blik naar mij.
Die vork bewoog mee.
Iemand riep: 'Tomboa Banduk.'
Er werd gelachen.
Ik zeg: 'Het is goed zo Ombat. Het is goed, jongen.
't is goed.'
Meer wist ik weer niet te zeggen.
Daarna vroeg ik om een wapen.
Iemand bracht mij een hamer.

Ze hebben hem dat gezegd, naar 't schijnt.
Van die bauxiet, dat er geen was in Brazilië.
Een type in de bar van dat schip waarmee hij naar het zuiden van de wereld voer.
En toen heeft hij zich een stuk in zijn kraag gezopen, en zich over die reling gezwierd.
En mijn moeder, die toen mijn moeder nog niet was, die stond daar, een eindje verder langs diezelfde reling, want die was op weg met een groep... - die had ontdekt dat zij met haar adem in te houden in het variété meer geld kon verdienen dan in de zee en die had een nummer met een klein aquarium en die was op weg met een groep voor een tournee in Peru.
Zij sprong hem achterna,
en daar,
in het midden van de nacht,
midden in die zoute vlakte van de grote oceaan,
hebben ze mij...
doen ontstaan,
uit de doodsangst van een verzopen Fin en een vlaag dolfijnachtige opofferingsgezindheid uit het Oosten.
Ze hadden al een hekel aan elkaar nog voor ze weer aan boord waren.
Maar het schip was groot genoeg.
en ook Brazilië.
Ze hebben elkaar niet meer hoeven te zien.
...

Ik heb hem nog wel eens gezien.
Na de dood van mijn moeder brachten ze mij met een taxi naar de achttiende breedtegraad.
Ik was toen een jaar of twaalf.
En daar, in een grote villa, achter een schier eindeloze rij witte kamers zat hij ineens met een pekwart snorretje bij een kop koffie. Hij lachte vriendelijk en zei met zachte stem dat ik maar beter weer kon weggaan want dat hij me anders toch

maar zou vermoorden. Ik bedankte hem met een lichte buiging zoals mijn moeder mij dat had geleerd.

Bénicao kwam hier eens binnen.

Hij zegt: 'Liefde!', zegt hij,

'dat bestaat niet.

Weet gij dat?'

Ik zeg: 'Ja'.

'Oh', zegt hij en hij wil weer weggaan.

Ik zeg: 'Wat wilt gij eigenlijk zeggen?'

'Ja', zegt hij, 'wat hebben de in mij woekerende verlangens bij het zien van een in mijn ogen zeer mooie vrouw, te maken met deze vrouw zelf?'

Die kan makkelijk, terwijl ik hier sta kapot te gaan van ontroering, alleen maar een beetje migraine hebben... Maar dat weten wij niet, want zij verdwijnt alweer tussen al wat is. En ik, als de ontroering weer wat begint weg te trekken, loop ook maar door en probeer verder te leven, zonder haar.'

Ik zeg: 'Ja, en wat wilt ge daar nu mee zeggen?'

...

'Toen uw voorganger een paar dagen voor zijn dood tegen mijn moeder kwam zeggen dat hij ging verhuizen want dat hij bang was dat ze hem gingen vermoorden, en dat hij ons wou meenemen, toen heb ik mijn moeder met gestrekte armen en een gelaat waarop kommer en vreugde om de overhand streden op hem zien toestappen met de woorden: 'Zeg maar niks meer lieveke.'

Ik vond dat toen zo...

Dat nu, elke keer als ik een in mijn ogen zeer mooie ...

Ik de neiging heb om...

Met gestrekte armen...

En dan kommer en vreugde op mijn gelaat...

'Zeg maar niks meer lieveke!'

Op haar af te vlammen

...

Ik zeg: 'Ge moet dat niet doen.'

'Waarom niet?'

Ik zeg 'Die wordt kwaad.'

'En gij vindt dat normaal?'

Ik zeg 'Tja.'

'Want die moet toch geweten hebben wat die ging veroorzaken...

Toen ze die lippenstift opdeed, en dat onbegrijpelijke lichaam in een kanten slipje hees, en dan met een jurkje waarin het lichtste adempje wind reeds meer insinueerde dan een mannenhoofd kan bevatten de wijde wereld introk en...'

Ik zeg: 'k Weet het! 'k Weet het! 'k Weet het!'

'Maar het kan mij toch niet geven. Want veronderstel maar 's', zegt hij, 'een vergeten feit uit haar jeugd, zij was een jaar of

twaalf,
enne,
ik zeg maar wat,
het was de dag waarop zij voor het eerst menstrueerde.
Het is middag en ze komt van school.
En die moeder,
die stuurde haar zonder woorden naar haar kamer,
met wat verband en vers ondergoed.
En daar zit ze dan, bang,
voor wat die vader gaat zeggen, en eenzaam vooral.
En dan wordt zij geroepen,
voor het avondeten.
De soep staat al uitgeschept,
aan tafel zitten die twee ouders.
En dan staat die vader recht,
een aannemer,
met een sigaartje,
en een hoedje eventueel,
en die komt met gestrekte armen
en een gelaat waarop kommer en vreugde om de overhand
strijden op haar toe,
en die zegt:
'Zeg maar niks meer lieveke.'

...

PHAFF!
Weer wordt zij twaalf
terwijl ze mij zo op zich toe ziet komen.
Weer wordt zij op dezelfde prettige manier in haar eenzaam-
heid gestoord!
Liefde! gaat iedereen dan roepen.
Violen,
trompetten,
champagne, serpentine,
sigaren en pralines,
want daar heb je de liefde weer !

Maar...

Ziet ge niet hoe zielig dat dat is want...
Zelfs al trouwden we met elkaar, en al bleven we samen tot het
einde van de wereld, al vertelden we elkaar dagelijks ons verhaal

...

Nooit zal ik weten wat het is om een meisje te zijn en twaalf en na
een dag misselijkheid in de naar sigaren en een hoedje stinkende
armen van een middelgrote zelfstandige te worden genomen
en dan te horen te krijgen dat ik niks hoeft te zeggen.
Nooit zal zij weten wat het is om uw moeder met gebroken
ogen op een priester met verhuisplannen te zien toesnellen.
Maar altijd zal de ene knikken bij het aanhoren van de ander
z'n verhaal.
En die ander zal altijd geloven dat dat knikken betekende wat
hij zelf daarmee bedoeld zou hebben.

Gewoon uit liefde.
Uit liefde voor de liefde!
Maar die liefde, die is daar ondertussen helemaal niet.
Er is daar ondertussen helemaal niks.
Er is daar hooguit sprake van twee figuren die met een
geweldig verlangen om lief te hebben, zitten opgesloten in
een eigen wereld.
Punt!
Zo ziet zij alleen zichzelf graag, heel de liefde!
En weg was hij weer,
mij zoals meestal achterlatend...

Anderhalve dag later kwam hij voorbij mijn raam naar
beneden gesuisd.
Gelijk een speer, de kop naar beneden, handen op de rug,
de blik onbewogen op het voetpad gevestigd.
De laatste jaren was hij een paar verdiepingen hoger gaan
wonen.
De kamers zijn hier twee meter tachtig.
Hij kwam dus voorbij tegen een snelheid van 114 km per uur.

Het viel mee zoals hij daar lag.
Alleen was door de slag de naad van zijn broek geknapt.
Ge kon zijn billen zien.

In een impuls heb ik hem opgepakt en bij mij op bed gelegd

Een week of wat heeft hij daar gelegen...
Alle dagen ging ik bij 'm zitten. Gewoon om te kijken.
Niet zozeer met mijn ogen
dan wel met mijn aandacht.
Erbij zitten en kijkend geen andere gedachten in mij toelatend
dan deze welke Bénicao betroffen.

Ik wilde weten wat ik had moeten doen.

•

